

Mýtus čisté energie

- CZ24 News | 3. listopadu 2022

Přívlastek “čistá” (“clean”), stejně jako “chytrá” (“smart”), se stal nezbytnou charakteristikou všech technologií. Obojí je mýtus.

Chytrá technologie je sledovací technologie. Není chytřejší díky svým vestavěným vlastnostem, ale proto, že odesílá a přijímá data, která jí umožňují být “chytrou” při manipulaci s uživateli. Chytrá část “chytré technologie” byla vymyšlena lidmi. Stejně tak její hloupá část, kdy lidé obětují své soukromí a nezávislost za výhody, kterými je tato technologie omámila.

Čistá energie je ještě větší mýtus. Nedávný zákon Bidenovy administrativy, který má “snížit inflaci” (Inflation Reduction Act 2022) přiděluje další tok miliard dolarů na neefektivní formy výroby energie, které vláda dotuje už více než 50 let, protože je jednou nějaká reklamní agentura z newyorské Madison Avenue označila za “čisté”.

Energie je ze své podstaty čistá i špinavá. Aby bylo možné přirozené síly vesmíru využít, tak je třeba těžít kovy, kácet stromy a přeměňovat ropu na plasty, z nichž se montují stroje. Jakmile jsou tyto stroje v provozu, tak vyzařují teplo, ať už jsou “čisté” nebo “špinavé”, neboť tak funguje [druhý termodynamický zákon](#). Ani Al Gore se nemůže vyhnout entropii a ani ten nejzářivější solární panel, nejelegantnější větrná turbína nebo jemně bzučící elektromobil Tesla nezabrání tomu, aby se při přenosu, skladování a využívání elektrické energie k těm či oněm účelům na místní i celostátní úrovni neplýtvalo elektrickou energií.

Energeticky efektivně využívat energii dokáží pouze bioluminiscenční organismy, jako jsou například světlušky. Ty jsme my ale nestvořili a přes všechno vychloubání technokratů je ani nedokážeme napodobit.

Výroba “čisté” energie je závislá na obrovských dolech na vzácné zeminy, které provozuje komunistická Čína a které otravují a ničí všechno kolem. Větrné turbíny vyžadují obrovské množství balzového dřeva, a kvůli tomu dochází k odlesňování Amazonie. Větrné turbíny ani solární panely není možné na konci jejich životnosti recyklovat. Končí na skládkách a stávají se toxickým odpadem. Dýchání skleněných vláken z rozřezaných listů rotorů větrných turbín nebo pití vody kontaminované těžkými kovy ze solárních panelů představuje vážné zdravotní riziko.

Na skládkách končí i velká část “čistého odpadu”, který prý “recyklujeme”. Rozdíl mezi špinavým a čistým odpadem je v tom, že část čistého odpadu posíláme do Číny nebo do zemí třetího světa, kde je recyklován za primitivních podmínek a poté poslán zpět k nám. To platilo do té doby, než Čína narazila na toxická rizika recyklačního průmyslu a začala odmítat velkou část našich “čistých” odpadků, které nyní putují na stejně čisté skládky.

Posílání krabic od pizzy a lahví od Coca-Coly na druhou stranu zeměkoule nikdy nebylo ekologické. Jedno čínské město, kde se recyklují plasty, bylo v jednom článku popsáno jako “mrtvá zóna, kde nic neroste, a kde se vlnité plastové desky a staré plastové sudy rozřezou a pak nasypou do kovových nádrží plných žíravé čisticí kapaliny. Přebytečný odpad a čisticí kapalina poté končí v odpadní jámě na kraji města.”

To je ta špinavá realita, kterou najdeme za tímto recyklačním trojúhelníkem a reklamami plnými zboží na jedno použití, které se nemohou dočkat recyklace do nových výrobků.

Čistá část čisté energie a odpadu nespočívá v tom, jak se vyrábí, ale v tom, jak ji vnímáme.

Solární panel vypadá esteticky čistší než uhelná elektrárna. Elektromobil vydává během své jízdy po ulici futuristický šum kosmické lodi. Větrná turbína se bíle leskne. Toto jsou triviální povrchní dojmy, které zaměňují architekturu za proces a udržují při životě tento bilionový podvod.

Solární a větrné energetické systémy jsou prezentovány jako přirozenější než jiné způsoby výroby energie, protože spojení se sluncem a větrem je nějakým způsobem izoluje od špinavé reality termodynamiky. Design a značky solárních panelů a větrných turbín vštěpují lidem mýtus, že jsou čistým rozhraním pro příjem magické energetické štědrosti nebes.

Neoromantismus šedesátých let 20. století odvrhnul průmyslovou revoluci. Když z květinových dětí (hippies) vyrostli buržoazní obyvatelé předměstí pracující v reklamních agenturách a neziskovkách, tak logicky chtěli prosazovat technologie, které by jim zachovali iluzi filozofické konzistence. Ale místo toho aby se bývalí hippies řídili zásadami ze svého mládí, tak přesměrovali průmyslovou revoluci tak, aby byla mnohem dražší, méně efektivní a nedostupná pro špinavou dělnickou třídu. Nové technologie budou stejně jako jejich život na předměstí morálně a esteticky čisté. Jako odpadky recyklované v Číně a vrácené zpět ve formě nablýskané láhve plné vody z kohoutku udělají tyto technologie ze špinavého opět něco čistého.

Idealisté věří, že život je černobílý – špinavý nebo čistý – a že tyto dvě věci lze absolutně oddělit. Vesmír není možné vměstnat do takových úhledných kategorií. Přesto levice strávila dvě století ničením společnosti, zatímco hledala čistou utopii. Špína, horníci, továrny a lidé, kteří se živí prací – to všechno nějak zavání útlakem. Když třídní boj ustoupil zelenému neoromantismu, byla dělnická třída opuštěna ve prospěch čisté postindustriální komputerizované budoucnosti. Špinavá práce byla outsourcována do Číny, zatímco americká dělnická třída byla zanechána na pospas [fentanyl](#)u v [Rezavém pásu](#). Amerika se měla stát čistým národem, kde všichni sedí u notebooku Apple MacBook, pak nasednou do svých elektromobilů a vyrazí na pěší výlet. A samozřejmě, všude bude platit zákaz kouření.

Ale co je vlastně čisté? Stará levice odsuzovala zaměňování fyzické a morální čistoty, ale nová levice do tohoto omylu stejně spadla po hlavě. Nová vládnoucí třída radí horníkům, aby se naučili programovat nebo instalovat solární panely. Stejně jako staré elity je totiž považuje za “špinavé”. Nesmyslné principy environmentalismu jsou estetickým fetišem vyšší třídy. Představují kulturní citlivost, nikoliv vědecké poznání. Slovník této nové vládnoucí třídy zavání únikem od reality života, když klade důraz na chytré technologie, čisté energie a informace uložené v “cloudu”.

Technologie není magie. Jediná chytrost je lidská, jediná energie je špinavá a “cloud” je jen hromada serverů vlastněných globální korporací, které jsou napájeny z uhelných elektráren, kde je nepřetržitý rámus tak silný, že dělníci často trpí poškozením sluchu.

Mýtus o “čistých procesech” je únikem od reality. Tento útěk od reality má vysokou cenu, a to nejen v podobě miliard promrhaných dolarů a životů zničených ekologickými triky, ale i v celé krvavé historii levice, která je jen dlouhým útekem od reality do tyranie [králů-filosofů](#).

Způsoby výroby elektrické energie prosazované levicí a levicové čachry s odpadky nejsou o nic čistší než levicová ideologie a historie. A právě ti, kdo jsou uvnitř nejšpinavější, mají největší patologickou potřebu se navenek prezentovat jako čistí.

ZDROJ: gatestoneinstitute.org

Překlad: Helena Kolínská, Libor Popovský